A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2019. szeptember 10.*

„Előzetes döntéshozatal – Uniós polgárság – EUMSZ 21. cikk – Az Unió polgárainak és családtagjaiknak valamely tagállam területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való joga – 2004/38/EK irányelv – A 3. cikk (1) bekezdése, valamint a 15., 27., 28., 30. és 31. cikk – A »kedvezményezett« fogalma – A szabad mozgáshoz való jogát gyakorló uniós polgár harmadik állam állampolgárságával rendelkező házastársa – Az uniós polgár abba a tagállamba való visszatérése, amelynek az állampolgára, és ahol szabadságvesztés-büntetését tölti – A harmadik állam említett állampolgárát érintő kiutasítási határozat meghozatala során a 2004/38/EK irányelv értelmében a fogadó tagállammal szemben előírt követelmények”

A C-94/18. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a High Court (felsőbíróság, Írország) a Bírósághoz 2018. február 12-én érkezett, 2018. január 16-i határozatával terjesztett elő a

Nalini Chenchooliah

és

a **Minister for Justice and Equality**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: K. Lenaerts elnök, R. Silva de Lapuerta elnökhelyettes, A. Arabadjiev, A. Prechal (előadó), M. Vilaras és C. Toader tanácselnökök, A. Rosas, Juhász E., M. Safjan, D. Šváby, C. G. Fernlund, C. Vajda, S. Rodin, L. S. Rossi és I. Jarukaitis bírák,

főtanácsnok: M. Szpunar,

hivatalvezető: L. Hewlett főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2019. január 15-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– N. Chenchooliah képviseletében C. Power SC és I. Whelan BL, M. Trayers és M. Moroney solicitorok megbízásából,

* Az eljárás nyelve: angol.

– a Minister for Justice and Equality képviseletében M. Browne, G. Hodge és A. Joyce, meghatalmazotti minőségben, segítőik: N. Travers SC, S.-J. Hillery BL és D. O'Loghlin solicitor,

– Írország képviseletében M. Browne, G. Hodge és A. Joyce, meghatalmazotti minőségben, segítőik: N. Travers SC, S.-J. Hillery BL és D. O'Loghlin solicitor,

– a dán kormány képviseletében J. Nymann-Lindegren, M. Wolff és P. Z. L. Ngo, meghatalmazotti minőségben,

– a holland kormány képviseletében M. K. Bulterman és C. S. Schillemans, meghatalmazotti minőségben,

– az osztrák kormány képviseletében G. Hesse, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében E. Montaguti és J. Tomkin, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2019. május 21-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról, valamint az 1612/68/EGK rendelet módosításáról, továbbá a 64/221/EGK, a 68/360/EGK, a 72/194/EGK, a 73/148/EGK, a 75/34/EGK, a 75/35/EGK, a 90/364/EGK, a 90/365/EGK és a 93/96/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/38/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2004. L 158., 77. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 5. kötet, 46. o.; helyesbítés: HL 2009. L 274., 47. o.) 14., 15., 27. és 28. cikkének értelmezésére vonatkozik.

2 Ezt a kérelmet a Nalini Chenchooliah, harmadik állam állampolgára és a Minister for Justice and Equality (igazság- és egyenlőségügyi miniszter, Írország; a továbbiakban: miniszter) között N. Chenchooliah uniós polgár házastársának az állampolgársága és a szabadságvesztés-büntetésének letöltése szerinti tagállamba való visszatérését követően N. Chenchooliahhal szemben hozott kiutasítási határozat tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 A 2004/38 irányelv (5), (23) és (24) preambulumbekezdésének a szövege a következő:

„(5) A tagállamok területén való szabad mozgás és tartózkodás valamennyi uniós polgárt megillető jogát, ha azt a szabadság és méltóság objektív feltételei mellett gyakorolják [helyesen: e jognak a szabadság és a méltóság objektív feltételei mellett történő gyakorlásának a lehetővé tétele érdekében], a családtagok számára is biztosítani kell, állampolgárságukra tekintet nélkül. […]

[…]

(23) Az uniós polgárok és családtagjaik kiutasítása közrendi vagy közbiztonsági okokból olyan intézkedés, amely súlyosan sértheti azokat a személyeket, akik élve a Szerződés által rájuk ruházott jogokkal és szabadságokkal, már ténylegesen beilleszkedtek a fogadó tagállamban. Ezért

korlátozni kell az ilyen intézkedések alkalmazási körét az arányosság elvével összhangban, figyelemmel az érintett személyek integrációjának mértékére, a fogadó tagállamban való tartózkodásuk időtartamának hosszúságára, az életkorukra, az egészségi állapotukra, családi és gazdasági helyzetükre, valamint a származási országgal fennálló kapcsolatukra.

(24) Ennek megfelelően, minél nagyobb mértékű az uniós polgárok és családtagjaik integrációja a fogadó tagállamban, annál nagyobb mértékű védelemben kell részesülniük a kiutasítással szemben. […]”

4 Ezen irányelv „Tárgy” című 1. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Ez az irányelv megállapítja:

a) az uniós polgárok és családtagjaik által a tagállamok területén a szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jog gyakorlására vonatkozó feltételeket;

b) az uniós polgárok és családtagjaik huzamos tartózkodáshoz való jogát a tagállamok területén;

c) az a) és b) pontban meghatározott jogok korlátait közrendi, közbiztonsági és közegészségi okokból.”

5 Az említett irányelv „Fogalommeghatározások” című 2. cikke a következőket mondja ki:

„Ezen irányelv alkalmazásában:

1. »uniós polgár«: egy tagállam állampolgárságával rendelkező bármely személy;

2. »családtag«:
a) a házastárs;

[…]”

6 Ugyanezen irányelvnek a „Kedvezményezettek” című 3. cikke az (1) bekezdésében a következőket írja elő:

„Ezt az irányelvet kell alkalmazni mindazokra az uniós polgárokra, akik olyan tagállamba költöznek [helyesen: utaznak], vagy olyan tagállamban tartózkodnak, amelynek nem állampolgárai, valamint az őket kísérő vagy hozzájuk csatlakozó, a 2. cikk 2. pontjában meghatározott családtagjaikra.”

7 A 2004/38 irányelvnek „A tartózkodás joga” című III. fejezete tartalmazza az irányelv 6–15. cikkét.

8 Az említett irányelvnek a „Tartózkodás joga három hónapig” című 6. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Az uniós polgárokat érvényes személyazonosító igazolvány vagy útlevél birtokában külön feltételek és más formai követelmények nélkül három hónapig megilleti a tartózkodás joga egy másik tagállam területén.

(2) Az (1) bekezdés rendelkezéseit kell alkalmazni az érvényes útlevéllel rendelkező azon családtagokra is, akik nem valamelyik tagállam állampolgárai, és az uniós polgárt kísérik, vagy hozzá csatlakoznak.”

9 Ugyanezen irányelv 7. cikke értelmében:

„(1) Valamennyi uniós polgárt megilleti a tartózkodás joga egy másik tagállam területén három hónapot meghaladó időtartamra, ha:

a) munkavállalók vagy önálló vállalkozók a fogadó tagállamban; vagy

b) elegendő forrásokkal rendelkeznek önmaguk és családtagjaik számára ahhoz, hogy ne jelentsenek indokolatlan terhet [helyesen: ne jelentsenek terhet] a fogadó tagállam szociális segítségnyújtási rendszerére tartózkodásuk időtartama alatt, és a fogadó tagállamban teljes körű egészségbiztosítással rendelkeznek; vagy

c) – tanulmányok folytatásának fő céljából, ideértve a szakképzést is, beiratkoztak egy magán- vagy közoktatási intézménybe, amelyet a fogadó tagállam akkreditált vagy tart fenn jogszabályai vagy közigazgatási gyakorlata alapján, és

– teljes körű egészségbiztosítással rendelkeznek a fogadó tagállamban, és nyilatkozattal vagy választásuk szerint más azzal egyenértékű eszközzel bizonyítják a megfelelő [helyesen: az illetékes] nemzeti hatóságnál, hogy elegendő forrással rendelkeznek önmaguk és családtagjaik számára, ahhoz, hogy a tartózkodásuk időtartama alatt ne jelentsenek terhet a fogadó tagállam szociális segítségnyújtási rendszerére; vagy

[…]

(2) Az (1) bekezdésben meghatározott tartózkodás jogát ki kell terjeszteni azokra a családtagokra, akik nem valamelyik tagállam állampolgárai, és az uniós polgárt kísérik vagy hozzá csatlakoznak a fogadó tagállamban, feltéve hogy az uniós polgár megfelel az (1) bekezdés a), b) vagy c) pontjában említett feltételeknek.

[…]”

10 A 2004/38 irányelv 12. cikkének (2) bekezdése tartalmazza az uniós polgár halála esetén a nem valamelyik tagállam állampolgárságával rendelkező családtagjait megillető tartózkodási jog megtartására vonatkozó szabályokat.

11 Ezen irányelv 13. cikkének (2) bekezdése szabályozza a házasság felbontása, a házasság érvénytelenítése vagy a regisztrált élettársi kapcsolat megszüntetése esetén az uniós polgárnak a nem valamelyik tagállam állampolgárságával rendelkező családtagjait megillető tartózkodási jog megtartását.

12 Az említett irányelvnek „A tartózkodási jog megtartása” című 14. cikke értelmében:

„(1) Az uniós polgárok és családtagjaik mindaddig rendelkeznek a 6. cikkben előírt tartózkodási joggal, amíg nem jelentenek indokolatlan terhet a fogadó tagállam szociális segítségnyújtási rendszerére.

(2) Az uniós polgárok és családtagjaik mindaddig rendelkeznek a 7., 12. és 13. cikkben előírt tartózkodási joggal, amíg megfelelnek az azokban meghatározott feltételeknek.

[…]

(4) Az (1) és (2) bekezdéstől eltérve, és a VI. fejezet rendelkezéseinek sérelme nélkül, nem hozható kiutasítási intézkedés az uniós polgárral vagy családtagjaival szemben, ha:

a) az uniós polgár munkavállaló vagy önálló vállalkozó; vagy

b) az uniós polgár álláskeresés végett utazott be a fogadó tagállam területére. Ebben az esetben az uniós polgár és családtagjai mindaddig nem utasíthatók ki, amíg az uniós polgár bizonyítani tudja, hogy állást keres, és tényleges esélye van a foglalkoztatásra."

13 Ugyanezen irányelvnek az „Eljárási biztosítékok" című 15. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A 30. és 31. cikkben leírt eljárásokat hasonlóan kell alkalmazni az uniós polgár és családtagjai szabad mozgását nem közrendi, közbiztonsági vagy közegészségügyi alapon korlátozó határozatokra.

[…]

(3) A fogadó tagállam nem írhat elő beutazási tilalmat olyan kiutasítási határozattal összefüggésben, amelyre az (1) bekezdést kell alkalmazni."

14 A 2004/38 irányelvnek „A beutazási és tartózkodási jog közrendi, közbiztonsági vagy közegészségügyi okokból való korlátozása" című VI. fejezetében szerepel az irányelv 27., 28., 30. és 31. cikke.

15 Ezen irányelvnek az „Általános elvek" című 27. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) E fejezet rendelkezéseire is figyelemmel, a tagállamok korlátozhatják az uniós polgárok és családtagjaik szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogát, állampolgárságra tekintet nélkül, közrendi, közbiztonsági vagy közegészségügyi okokból. Ezek az okok nem szolgálhatnak gazdasági célokat [helyesen: Ezen okokra gazdasági célok érdekében nem lehet hivatkozni].

(2) A közrendi vagy közbiztonsági okokból hozott intézkedéseknek meg kell felelniük az arányosság elvének, és kizárólag az érintett egyén személyes magatartásán alapulhatnak. Korábbi büntetőítéletek önmagukban nem képezhetik ezen intézkedések meghozatalának az alapját.

Az érintett egyén személyes magatartása valódi, közvetlen és kellően súlyos veszélyt kell, hogy jelentsen a társadalom valamely alapvető érdekére. Az adott ügyhöz közvetlenül nem kapcsolódó, vagy az általános megelőzési megfontolásokon alapuló indokolások nem elfogadhatóak.

[…]"

16 Az említett irányelvnek a „Kiutasítással szembeni védelem" címet viselő 28. cikke értelmében:

„(1) A közrendi vagy közbiztonsági okokból hozott kiutasítási határozat meghozatala előtt a fogadó tagállam figyelembe vesz olyan megfontolásokat, mint, hogy az érintett személy mennyi ideje tartózkodott a területén, az érintett személy életkorát, egészségi állapotát, családi és gazdasági helyzetét, társadalmi és kulturális integrációját a fogadó tagállamban, valamint a származási országgal fennálló kapcsolatainak mértékét.

(2) A fogadó tagállam nem hozhat kiutasítási határozatot uniós polgárokkal és családtagjaikkal szemben, állampolgárságukra tekintet nélkül, ha azok huzamos tartózkodási joggal rendelkeznek a területén, kivéve súlyos közrendi vagy közbiztonsági okokból.

[…]"

17 Ugyanezen irányelvnek „A határozatokról szóló értesítés” című 30. cikkének a szövege a következő:

„(1) Az érintett személyeket írásban értesítik a 27. cikk (1) bekezdése alapján hozott határozatokról, oly módon, hogy megérthessék annak tartalmát, és a rájuk vonatkozó következtetéseket [helyesen: és joghatásait].

(2) Az érintett személyeket teljes mértékben [helyesen: pontosan és teljeskörűen] tájékoztatják azokról a közrendi, közbiztonsági és közegészségügyi okokról, amelyeken az ügyükben hozott határozat alapult, kivéve ha ez ellentétes a nemzetbiztonsági érdekekkel.

(3) A határozat meghatározza azt a bíróságot vagy közigazgatási hatóságot, amelyhez az érintett személy fellebbezést nyújthat be, valamint a fellebbezésre nyitva álló határidőt, és adott esetben azt az időt, amelyen belül az érintett személynek el kell hagynia a tagállam területét. Kellően megalapozott sürgős eseteket kivéve, a terület elhagyására nyitva álló határidő nem lehet kevesebb, mint az értesítés napjától számított három [helyesen: egy] hónap.”

18 A 2004/38 irányelv „Eljárási biztosítékok” című 31. cikke a következőket írja elő:

„(1) Az érintett személyek bírósági vagy adott esetben közigazgatási jogorvoslatot kezdeményezhetnek a fogadó tagállamban a velük szemben közrendi, közbiztonsági vagy közegészségügyi okokból hozott határozat megfellebbezésére vagy felülvizsgálatára.

(2) Ha a kiutasítási határozattal kapcsolatos fellebbezéshez vagy felülvizsgálati kérelemhez a határozat végrehajtásának felfüggesztésére irányuló ideiglenes intézkedés iránti kérelem kapcsolódik, a területről való tényleges kitoloncolásnak mindaddig nincs helye, amíg az ideiglenes intézkedésről döntés nem születik, kivéve:

– ha a kiutasítási határozat korábbi bírósági határozaton alapul, vagy

– ha az érintett személy korábban bírósági felülvizsgálatot kért, vagy

– ha a kiutasítási határozat a közbiztonság 28. cikk (3) bekezdése szerinti nyomós okán alapult.

(3) A jogorvoslati eljárásokban lehetővé kell tenni a határozatok jogszerűségének, valamint azon tényeknek és körülményeknek a vizsgálatát, amelyeken a tervezett intézkedés alapult. Biztosítani kell, hogy a határozat ne legyen aránytalan, különösen a 28. cikkben megállapított követelményekre tekintettel.

(4) A tagállamok a jogorvoslati eljárás alatt is megtilthatják, hogy az érintett személy a területükön tartózkodjon, de nem akadályozhatják meg, hogy védekezését személyesen adja elő, kivéve ha jelenléte súlyos közrendi vagy közbiztonsági nehézségeket okozna, vagy ha a fellebbezés vagy felülvizsgálat a beutazás megtagadására vonatkozik.”

Az ír jog

19 A 2004/38 irányelvet átültető ír szabályozást a European Communities (Free Movement of Persons) Regulations 2015 (az Európai Közösségekről [személyek szabad mozgása] szóló 2015. évi rendelet) tartalmazza, amely 2016. február 1-jétől felváltotta a 2006. december 18-i European Communities (Free Movement of Persons) (nº 2) Regulations 2006-ot (az Európai Közösségekről [személyek szabad mozgása] szóló 2006. évi 2. rendelet) (a továbbiakban: 2006. évi rendelet).

20 A 2006. évi rendelet 20. szakasza az úgynevezett „kiutasítási” határozatok *(removal orders)* meghozatalára vonatkozó miniszteri jogkörrel kapcsolatos szabályokat írt elő.

21 Az Immigration Act 1999 (1999. évi bevándorlási törvény) a külföldiekkel kapcsolatos olyan nemzeti jogi szabályokat tartalmaz, amelyek nem tartoznak a 2004/38 irányelv hatálya alá.

22 E törvény 3. szakasza szabályozza a miniszter jogkörét az úgynevezett kiutasítási határozatok *(deportation orders)* meghozatalára vonatkozóan.

23 Az említett törvény 3. szakasza (1) bekezdésének megfelelően a miniszter kiutasítási határozatot hozhat „annak érdekében, hogy a határozattal érintett külföldit az ország területének a határozatban említett határidőn belül történő elhagyására kötelezze, és megtiltsa a jövőben az annak területére való belépést.”

24 Az 1999. évi bevándorlási törvény 3. szakasza (2) bekezdésének h) és i) pontja alapján kiutasítási határozat hozható azokkal a személyekkel szemben, akik „a miniszter álláspontja szerint megsértették az ország területére légi vagy szárazföldi úton történő belépésre vagy az országban való tartózkodásra jogosító engedélyre vonatkozóan a velük szemben előírt korlátozást vagy feltételt”, vagy „akinek kiutasítása a miniszter álláspontja szerint a közjót szolgálja”.

25 Az említett törvény 3. szakasza (3) bekezdése a) pontjának megfelelően, amikor a miniszter kiutasítási határozattervezetet fogad el, arról írásban – az indokolással együtt – értesíti az érintett személyt.

26 Ugyanezen törvény 3. szakaszának (4) bekezdése előírja, hogy az említett tervezetről szóló értesítésnek többek között a következőket kell tartalmaznia:

– arról való tájékoztatást, hogy az érintett személy 15 munkanapon belül észrevételt tehet;

– arról való tájékoztatást, hogy az érintett személy jogosult az ország területét önként elhagyni, mielőtt a miniszter határoz az ügyben, és arról való tájékoztatást, hogy az érintett személy köteles a minisztert tájékoztatni az ország területének elhagyása érdekében tett intézkedésekről;

– arról való tájékoztatást, hogy az érintett személy 15 munkanapon belül beleegyezhet egy kiutasítási határozat elfogadásába, amelyet követően a miniszter köteles az érintett személynek az ország területéről történő kiutasítását a lehető leghamarabb megszervezni.

27 Egy már elfogadott kiutasítási határozat határozatlan időtartamig hatályban marad. Az érintett személy ugyanakkor kérheti az ilyen határozat módosítását vagy visszavonását az 1999. évi bevándorlási törvény 3. szakaszának (11) bekezdése alapján. A miniszter köteles meghatározni az ilyen kérelem vizsgálata során, hogy a kérelmező megjelölt-e a körülményeiben az e határozat elfogadása óta bekövetkezett olyan változást, amely annak a visszavonását igazolja. Ilyen körülmény lehet különösen az, ha az érintett személy olyan uniós polgár családtagja, aki Írországban az uniós jog által számára biztosított szabad mozgáshoz való jogát gyakorolja.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

28 N. Chenchooliah mauritiusi állampolgár 2005 februárjában hallgatói vízummal érkezett Írországba, és egymást követő tartózkodási engedélyekkel 2012. február 7-ig tartózkodott ebben a tagállamban.

29 2011. szeptember 13-án házasságot kötött egy Írországban tartózkodó portugál állampolgárral.

30 2012. február 2-i levelében tartózkodási kártyát kért, arra hivatkozással, hogy uniós polgár házastársa.

31 Ezt követően a miniszter több ízben kiegészítő információkat kért N. Chenchooliahtól, amelyeket ő a 2012. május 25-i levélben részben megadott. 2012. augusztus 27-i levelében N. Chenchooliah határidő-hosszabbítást kért, annak érdekében, hogy munkaszerződés bemutatásával tanúsítsa, hogy a házastársa nemrég munkaviszonyt létesített.

32 2012. szeptember 11-i határozatával a miniszter elutasította N. Chenchooliah tartózkodási kártya iránti kérelmét a következő indokokkal:

„Mivel nem bizonyította, hogy az uniós polgár Írországban gazdasági tevékenységet folytat, a miniszter nincs meggyőződve arról, hogy az illető munkaviszonyon vagy önálló vállalkozói tevékenységen keresztül, tanulmányok folytatása révén, önhibáján kívüli munkanélküliségből eredően vagy kellő forrásokkal rendelkezés alapján gyakorolja jog[ait] a [2006. évi] rendelet 6. szakasza (2) bekezdése a) pontja követelményeinek megfelelően. Következésképpen Ön nem rendelkezik [Írországban] tartózkodási joggal a [2006. évi] rendelet 6. szakasza (2) bekezdésének a) pontja alapján.”

33 2012. október 15-i levelében N. Chenchooliah bizonyította, hogy a házastársa két hete egy étteremben dolgozik, és kérte a 2012. szeptember 11-i határozattal szembeni felülvizsgálati kérelem benyújtására rendelkezésére álló határidő meghosszabbítását.

34 2012. október 31-i levelében a miniszter hozzájárult az említett határidő meghosszabbításához. Ezt követően a miniszter kiegészítő információkat kért, és jelezte, hogy amennyiben azokat a kérelmező nem adja meg tíz munkanapon belül, az ügy iratait átadja a kiutasítási intézkedésekért felelős egység részére.

35 Mivel N. Chenchooliah nem közölt semmilyen új információt közel két évig, a 2012. szeptember 11-i határozat jogerőssé vált.

36 2014. július 17-i, közvetlenül a miniszternek címzett levelében N. Chenchooliah jelezte, hogy a házastársa egy büntetőítélet következtében 2014. június 16. óta büntetés-végrehajtási intézetben van Portugáliában, és a személyes helyzetére hivatkozva kérte, hogy engedélyezzék az Írországban való maradását.

37 A miniszter a 2014. szeptember 3-i levelében tájékoztatta N. Chenchooliaht, hogy kiutasítási határozat meghozatalát tervezik vele szemben, azzal az indokkal, hogy az uniós polgár házastársa több mint három hónapig úgy tartózkodott Írországban, hogy nem felelt meg a 2006. évi rendelet 6. szakaszának (2) bekezdésében foglalt követelményeknek – amely rendelkezés a 2004/38 irányelv 7. cikkének (2) bekezdését ültette át az ír jogba –, így már nem volt joga Írországban tartózkodni.

38 Ezt követően az N. Chenchooliaht képviselő ügyvédek a 2015. november 26-i levelükben különösen N. Chenchooliah hosszú ideje fennálló írországi tartózkodására, szakmai pályafutására, valamint foglalkoztatási kilátásaira hivatkozva kérték, hogy a miniszter az ír jog alapján őt megillető mérlegelési jogkör alapján adjon N. Chenchooliah részére tartózkodási engedélyt.

39 2016. november 15-i levelében a miniszter tájékoztatta N. Chenchooliaht, hogy nem hajtja végre a kiutasítási határozatot, hanem inkább az 1999. évi bevándorlási törvény 3. szakasza alapján indít kiutasítási eljárást.

40 E levélhez csatolták a kiutasítási határozat tervezetét, amelyre vonatkozóan észrevételek tételére hívták fel N. Chenchooliaht. E határozattervezet azon alapult, hogy N. Chenchooliah 2012. február 7. óta jogellenesen tartózkodott Írországban, és a miniszter azon álláspontján, amely szerint az érintett kiutasítása lehetővé teszi a közjó biztosítását.

41 E levélhez egy korábbi, 2016. október 21-én kelt határozatot is csatoltak, amely megerősítette, hogy a miniszter úgy határozott, hogy nem fogad el kiutasítási határozatot N. Chenchooliahval szemben a 2006. évi rendelet és az Európai Közösségekről (személyek szabad mozgása) szóló 2015. évi rendelet átmeneti rendelkezései alapján.

42 2016. december 12-én a kérdést előterjesztő bíróság engedélyezte N. Chenchooliah részére a 2016. október 21-i határozat bírósági felülvizsgálatára irányuló, valamint egy olyan kérelem benyújtását, amely megtiltja a miniszternek, hogy kiutasítási határozatot fogadjon el vele szemben. E bíróság ezenkívül ideiglenes intézkedéseket fogadott el, amelyek arra irányultak, hogy megakadályozzák az N. Chenchooliah elleni kiutasítási eljárásnak a bírósági jogorvoslatról történő határozathozatalt megelőző folytatását.

43 A kérdést előterjesztő bíróság úgy ítéli meg, hogy a Bíróság még nem döntött arról a kérdésről, hogy a jelen esetben szóban forgóhoz hasonló helyzetben, amikor az uniós polgár visszatért az állampolgársága szerinti tagállamba a jelen ügyben szabadságvesztés-büntetés letöltése érdekében, tehát a fogadó tagállamban már nem gyakorolja az uniós jog által biztosított szabad mozgáshoz való jogát, a harmadik állam olyan állampolgára, aki az ezen uniós polgár házastársa, a 2004/38 irányelv 3. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „kedvezményezett” minőségében továbbra is ezen irányelv hatálya alá tartozik-e, amely folytán a fogadó tagállamból való kiutasítását, amelyben immár jogellenesen tartózkodik, többek között az említett irányelv 27., 28. és 31. cikke szabályozza.

44 A High Court (felsőbíróság, Írország) e tekintetben egy általa 2014. április 29-én hozott ítéletre hivatkozik, amelyben az alapügyben szóban forgóhoz hasonló helyzet kapcsán úgy határozott, hogy erre a kérdésre igenlő választ kell adni. Az említett ítélet szerint ez a megoldás a Bíróság ítélkezési gyakorlatán, különösen pedig a 2008. július 25-i Metock és társai ítéleten (C-127/08, EU:C:2008:449) alapulhat.

45 A kérdést előterjesztő bíróság rámutat arra, hogy az említett ítéletből levonható és a jelen ügyre alkalmazható esetleges tanulságokat megvitatták előtte.

46 Ezért a miniszter bírálta ugyanezt az ítéletet és többek között arra hivatkozott, hogy az figyelmen kívül hagyja azon lényeges tényt, hogy egy uniós polgár családtagja nem tartozik a 2004/38 irányelv hatálya alá, ha ezen uniós polgár nem gyakorolja ténylegesen és jelenleg a szabad mozgáshoz való jogát. Ilyen esetben az e családtag kiutasítására vonatkozó határozatot nem ezen irányelv VI. fejezetének rendelkezései szabályozzák, hanem az említett irányelv hatálya alá nem tartozó alkalmazandó nemzeti jog.

47 Egyébiránt az ezzel ellentétes értelmezés a közrendre vagy közbiztonságra gyakorolt veszély bizonyítását tenné szükségessé, ami nagyon nehézzé, sőt gyakorlatilag lehetetlenné tenné az uniós polgárok harmadik állam állampolgárságával rendelkező házastársainak a kiutasítását, akik talán csak egy bizonyos időszakban a házastársuk fogadó tagállamban folytatott tevékenysége miatt rendelkeztek ideiglenes tartózkodási joggal, függetlenül a jelenlegi tevékenységtől, vagy attól a helytől, ahol immár ezek az uniós polgárok tartózkodnak, amely lehet akár az Unión kívül is.

48 N. Chenchooliah ellenben a kérdést előterjesztő bíróság előtt azt állította, hogy annak a 2014. április 29-i ítélete alátámasztja azon álláspontját, amely szerint olyan személyként, aki egy bizonyos időpontban a házasságára tekintettel legalább három hónapos ideiglenes tartózkodási joggal rendelkezett a 2004/38 irányelv 6. cikke alapján, továbbra is ezen irányelv hatálya alá tartozik, tehát csak az említett irányelv által – nevezetesen az ugyanezen irányelv 27. és 28. cikkében – előírt szabályok és biztosítékok betartásával lehet kiutasítani a fogadó tagállam területéről.

49 E körülmények között a High Court (felsőbíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Amennyiben egy olyan uniós polgár házastársától, aki a 2004/38 irányelv 6. cikke szerinti szabad mozgáshoz való jogát gyakorolta, megtagadják a 7. cikk szerinti tartózkodási jogot azon az alapon, hogy a szóban forgó uniós polgár nem, vagy már nem gyakorolja az érintett fogadó tagállamban az […] Unió Szerződéseiből eredő jogait, és amennyiben indítványozzák a házastárs kiutasítását az adott tagállamból, ezt a kiutasítást a 2004/38 irányelv rendelkezései alapján és azoknak megfelelően kell-e végrehajtani, vagy az a tagállam nemzeti jogának hatálya alá tartozik?

2) Amennyiben a fenti kérdésre az a válasz adandó, hogy a kiutasítást a 2004/38 irányelv rendelkezései alapján kell végrehajtani, a kiutasításra ezen irányelv VI. fejezete, és különösen annak 27. és 28. cikke alapján, és annak megfelelően kell-e sort keríteni, vagy a tagállam ilyen körülmények között az irányelv más rendelkezéseire, egyebek mellett a 14. és 15. cikkére támaszkodhat?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

50 Az együttesen vizsgálandó két kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy az egyrészt a 2004/38 irányelv VI. fejezetének rendelkezéseit, különösen ezen irányelv 27. és 28. cikkét, másrészt pedig a 14. és 15. cikkét úgy kell–e értelmezni, hogy e rendelkezések valamelyike alkalmazandó a harmadik állam állampolgárával szemben azzal az indokkal hozott kiutasítási határozatra, hogy ez utóbbi már nem rendelkezik az említett irányelv alapján tartózkodási joggal az alapügyben szóban forgóhoz hasonló helyzetben, amelyben ez az állampolgár házasságot kötött egy uniós polgárral, amikor az a szabad mozgáshoz való jogát gyakorolta azzal, hogy az említett állampolgárral a fogadó tagállamba utazott és ott tartózkodott, és ez az uniós polgár ezt követően visszatért az állampolgársága szerinti tagállamba.

51 E kérdések megvizsgálása előtt előzetesen meg kell határozni azok hatályát.

52 A jelen esetben N. Chenchooliah, aki harmadik állam állampolgára, nem az uniós polgár házastársát a 2004/38 irányelv alapján megillető tartózkodási jogból eredő származékos tartózkodáshoz való jogra hivatkozik. Az ezen irányelv 7. cikke alapján az ilyen joggal való rendelkezés iránti kérelmét ugyanis egy jogerőre emelkedett és általa nem vitatott határozat elutasította.

53 Ellenben azt állítja, hogy a fogadó tagállam, Írország területén való immár jogellenes tartózkodása nem szankcionálható az 1999. évi bevándorlási törvény 3. szakasza értelmében hozott kiutasítási határozattal, amelyhez automatikusan határozatlan időtartamra szóló beutazási tilalom kapcsolódik, hanem ez a jogellenes tartózkodás kizárólag olyan kiutasítási határozathoz vezethet, amely a részére a 2004/38 irányelv, különösen pedig a 27. és 28. cikke értelmében biztosított védelem tiszteletben tartásával kerül elfogadásra.

54 Ennek tisztázását követően először is emlékeztetni kell arra, hogy a 2004/38 irányelv 3. cikke (1) bekezdésének megfelelően ezen irányelv hatálya alá tartoznak és az általa biztosított jogok kedvezményezettjei azok az uniós polgárok, akik olyan tagállamba utaznak, vagy olyan tagállamban tartózkodnak, amelynek nem állampolgárai, valamint az őket kísérő vagy hozzájuk csatlakozó, az említett irányelv 2. cikkének 2. pontjában meghatározott családtagjaik (2017. november 14-i Lounes ítélet, C-165/16, EU:C:2017:862, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

55 A jelen esetben nem vitatott, hogy N. Chenchooliah házastársa, aki portugál állampolgár, tehát uniós polgár, a szabad mozgáshoz való jogát gyakorolta azzal, hogy az állampolgársága szerinti tagállamtól eltérő tagállamba utazott, és ott tartózkodott, amikor elhagyta Portugáliát, hogy Írországba utazzon.

56 Az sem vitatott, hogy N. Chenchooliah az ezzel az uniós polgárral fennálló házassága miatt – amikor az gyakorolta a szabad mozgáshoz való jogát – bizonyos ideig a 2004/38 irányelv 6. cikkének (2) bekezdésében az uniós polgár családtagjai számára biztosított származékos tartózkodási jog alapján Írországban tartózkodott házastársával.

57 Végül nem releváns az a tény, hogy N. Chenchooliah a házastársa előtt és azt megelőzően utazott be Írországba, hogy annak a családtagjává vált, mivel nem vitatott, hogy házastársával tartózkodott a fogadó tagállamban.

58 Amint azt ugyanis a Bíróság már kimondta, a 2004/38 irányelv 3. cikkének (1) bekezdésében szereplő, „[az uniós polgárt] kísérő […] családtag[ok]” fordulatot akként kell értelmezni, hogy az kiterjed az uniós polgár valamennyi olyan családtagjára, akik az uniós polgárral együtt utaztak be a fogadó tagállamba, valamint akik az uniós polgárral e tagállamban tartózkodnak, e második esetben tekintet nélkül arra, hogy a harmadik ország állampolgárai az említett tagállamba az uniós polgár beutazását megelőzően vagy azt követően utaztak-e be, valamint tekintet nélkül arra is, hogy a beutazásukat megelőzően vagy azt követően váltak-e az uniós polgár családtagjává (2008. július 25-i Metock és társai ítélet, C-127/08, EU:C:2008:449, 93. pont).

59 Mindazonáltal házastársának a Portugáliába való visszatérése óta N. Chenchooliah már nem rendelkezik a 2004/38 irányelv 3. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „kedvezményezett” minőséggel.

60 Mivel ugyanis N. Chenchooliah Írországban maradt, ahol már nem portugál házastársával tartózkodik, és jóllehet korábban ez utóbbi gyakorolta a szabad mozgáshoz való jogát azzal, hogy Írországba utazott, és N. Chenchooliahhal bizonyos ideig ott tartózkodott, N. Chenchooliah már nem tesz eleget az említett 3. cikk (1) bekezdésében előírt, az uniós polgár kíséréséhez vagy a hozzá való csatlakozáshoz kapcsolódó követelménynek.

61 Amint arra a Bíróság emlékeztetett, ez a követelmény, amely többek között a 2004/38 irányelv 6. cikkének (2) bekezdésében és 7. cikkének (2) bekezdésében is szerepel, a beutazás és a tartózkodás származékos joga céljának és igazolásának felel meg, amely jogokat ez az irányelv az uniós polgárok családtagjai számára biztosít. Az ilyen származékos jogok célja és igazolása ugyanis ahhoz kapcsolódik, hogy e jogok elismerésének megtagadása sértheti többek között az érintett uniós polgár szabad mozgásának tényleges gyakorlását, valamint az uniós polgár EUMSZ 21. cikk (1) bekezdéséből eredő jogainak gyakorlását és hatékony érvényesülését (lásd ebben az értelemben: 2012. november 8-i Iida ítélet, C-40/11, EU:C:2012:691, 62. és 63. pont; 2017. november 14-i Lounes ítélet, C-165/16, EU:C:2017:862, 48. pont).

62 Egyébiránt a 2004/38 irányelv 3. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „kedvezményezett” fogalma dinamikus fogalom, amennyiben a kedvezményezetti minőség, jóllehet az a múltban megszerzésre került, a későbbiekben elveszthető, ha már nem teljesülnek az e rendelkezés által előírt feltételek (lásd analógia útján: 2017. november 14-i Lounes ítélet, C-165/16, EU:C:2017:862, 38–42. pont).

63 Ebben az összefüggésben a Bíróság úgy ítélte meg, hogy a 2004/38 irányelvnek a kizárólag az uniós polgárt az ezen irányelv 3. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „kísérő” vagy „hozzá csatlakozó” családtagjaira való alkalmazása egyenértékű az uniós polgár családtagjai beutazási és tartózkodási jogának az arra a tagállamra való korlátozásával, amelyben az uniós polgár tartózkodik (2008. július 25-i Metock és társai ítélet, C-127/08, EU:C:2008:449, 94. pont).

64 A Bíróság hozzátette, hogy attól az időponttól, hogy az uniós polgár harmadik állam állampolgárságával rendelkező családtagját a 2004/38 irányelv alapján megilleti a fogadó államba való beutazás és az ott-tartózkodás joga, a fogadó állam e jogot csak az említett irányelv 27. és 35. cikkének betartása mellett korlátozhatja (2008. július 25-i Metock és társai ítélet, C-127/08, EU:C:2008:449, 95. pont).

65 Ezért amennyiben a szabad mozgáshoz való jogát gyakorló uniós polgár harmadik állam állampolgárságával rendelkező házastársa e polgárral a fogadó tagállamban tartózkodik, tehát a 2004/38 irányelv 3. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „kedvezményezett”, az ezen állampolgárt az említett irányelv, különösen a 7. cikkének (2) bekezdése alapján megillető tartózkodás joga csak az említett irányelv többek között 27. és 35. cikkének a betartása mellett korlátozható.

66 Az ilyen helyzet azonban különbözik az alapügy helyzetétől, amelyet az a tény jellemez, hogy a harmadik állam szóban forgó állampolgára már nem uniós polgár házastársával tartózkodik a fogadó tagállamban, annak távozását követően, és megtagadták tőle a 2004/38 irányelv 7. cikkének (2) bekezdése értelmében vett tartózkodási jogot. Következésképpen ez az állampolgár már nem rendelkezik ezen irányelv értelmében tartózkodáshoz való joggal, és nem is tartozik az említett irányelv 12. cikkének (2) bekezdésében, valamint 13. cikkének (2) bekezdésében érintett helyzetek valamelyikébe, amelyekben az uniós polgár valamely tagállam állampolgárságával nem rendelkező családtagja a tartózkodási jogát megtartja.

67 Ebből következik, hogy a 2008. július 25-i Metock és társai ítélet (C-127/08, EU:C:2008:449) 95. pontjából eredő következtetés nem alkalmazandó az alapügyben szóban forgó helyzetben.

68 Mindazonáltal az a kérdés merül fel, hogy N. Chenchooliah esetében a 2004/38 irányelv 3. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „kedvezményezett” minőség elvesztése azt vonja-e maga után, hogy az azon lényeges okból hozott kiutasítási határozat, hogy N. Chenchooliah esetében megtagadták az ezen irányelv 7. cikkének (2) bekezdése alapján a tartózkodási jogot, nem ezen irányelv, hanem kizárólag az annak hatályán kívül alkalmazandó nemzeti jog hatálya alá tartozik.

69 Erre a kérdésre nemleges választ kell adni.

70 E tekintetben rá kell mutatni arra, hogy a 2004/38 irányelv nem csupán azokat a szabályokat tartalmazza, amelyek az irányelv által előírt különböző típusú tartózkodási jogok valamelyikének a megszerzésére vonatkozó, valamint azon feltételeket rendezik, amelyeket az érintett jogokban való további részesüléshez kell teljesíteni. Ez az irányelv olyan szabályok összességét is előírja, amelyek az e jogok valamelyikének elvesztéséből eredő helyzet – különösen az uniós polgár fogadó tagállamból való távozásának esete – szabályozására irányulnak.

71 Ezért a 2004/38 irányelvnek az „Eljárási biztosítékok” című 15. cikke az (1) bekezdésében úgy rendelkezik, hogy az ezen irányelv 30. és 31. cikkében leírt eljárásokat hasonlóan kell alkalmazni az uniós polgár és családtagjai szabad mozgását nem közrendi, közbiztonsági vagy közegészségügyi alapon korlátozó határozatokra.

72 Továbbá a 2004/38 irányelv 15. cikkének (3) bekezdése előírja, hogy a fogadó tagállam nem írhat elő beutazási tilalmat az ilyen kiutasítási határozattal összefüggésben.

73 A 2004/38 irányelv 15. cikkének a szövege alapján – és anélkül, hogy e rendelkezést megfosztanák tartalma nagy részétől és hatékony érvényesülésétől – ezen irányelv hatálya alá tartozik az olyan kiutasítási határozat, amelyet – mint az a alapügyben – olyan indokok miatt hoztak, amelyek a közrendre, a közbiztonságra vagy a közegészségre jelentett semmilyen veszéllyel nem állnak összefüggésben, hanem ahhoz a tényhez kapcsolódnak, hogy az uniós polgár családtagja, aki korábban az ezen uniós polgár szabad mozgásának gyakorlásából származtatott, a 2004/38 irányelv szerinti ideiglenes tartózkodáshoz való jogban részesült, jelenleg már nem rendelkezik a tartózkodáshoz való ilyen joggal, mivel az uniós polgár elhagyta a fogadó tagállamot és visszatért az állampolgársága szerinti tagállamba.

74 Ez a rendelkezés ugyanis, amely a 2004/38 irányelvnek „A tartózkodás joga” című III. fejezetében szerepel, egy olyan esetben alkalmazandó rendszert határoz meg, amikor az ezen irányelv szerinti ideiglenes tartózkodási jog megszűnik, különösen amikor az uniós polgár vagy annak családtagja, aki

korábban a tartózkodási joggal az ezen irányelv 6. cikke értelmében három hónapig, illetve a 7. cikke értelmében három hónapot meghaladóan rendelkezett, már nem felel meg a szóban forgó tartózkodási jog feltételeinek, tehát a fogadó tagállam főszabály szerint kiutasíthatja.

75 A jelen esetben N. Chenchooliah a 2004/38 irányelv 6. cikkének (2) bekezdése alapján bizonyos ideig az Írországban való tartózkodás jogával rendelkezett, miután az ebben a tagállamban a szabad mozgáshoz való jogát gyakorló uniós polgárral házasságot kötött.

76 Mindazonáltal házastársának a távozását követően elveszítette az említett tartózkodási jogot, mivel már nem felel meg a szabad mozgáshoz való jogát gyakorló uniós polgár kísérése vagy a hozzá való csatlakozás követelményéhez kapcsolódó feltételnek, ami az ezen irányelv 7. cikke alapján a tartózkodás jogával való rendelkezés iránti kérelmének elutasításához vezetett.

77 Mivel – amint az a jelen ítélet 66. pontjában megállapításra került – az ilyen helyzet nem tartozik a 2004/38 irányelv 12. cikkének (2) bekezdésében és 13. cikkének (2) bekezdésében érintett helyzetek közé, amelyekben az uniós polgár valamely tagállam állampolgárságával nem rendelkező családtagja a tartózkodási jogot megtartja, a fogadó tagállam hozhat N. Chenchooliahhal szemben az említett irányelv 15. cikke értelmében kiutasítási határozatot. Az ilyen kiutasítási határozat azonban csak az e rendelkezésben előírt követelmények betartásával hozható meg.

78 Amint arra lényegében a főtanácsnok indítványának 75. pontjában rámutatott, ez a megállapítás nem összeegyeztethetetlen az alapügyben szóban forgóhoz hasonló helyzetben azzal a körülménnyel, hogy az érintett személy elveszítette a 2004/38 irányelv 3. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „kedvezményezett” minőségét.

79 Az e minőség elvesztése ugyanis azzal a következménnyel jár, hogy az érintett személy már nem rendelkezik a fogadó tagállam területén való szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való joggal, amely bizonyos ideig megillette, mivel már nem felel meg azoknak a feltételeknek, amelyek e joghoz kapcsolódnak. Ellenben ez a veszteség nem jelenti azt, hogy – amint az a jelen ítélet 74. pontjából következik – a 2004/38 irányelv már nem alkalmazandó az e személyre vonatkozó kiutasítási határozatnak a fogadó tagállam általi ilyen indokkal való meghozatalára.

80 A 2004/38 irányelv 15. cikkének az alapügyben szóban forgóhoz hasonló helyzetben való alkalmazhatóságának következményeit illetően e rendelkezés (1) bekezdéséből az következik, hogy az említett irányelv 30. és 31. cikkében előírt biztosítékok „hasonlóan” alkalmazandók.

81 A „hasonlóan” fordulatot úgy kell értelmezni, hogy a 2004/38 irányelv 30. és 31. cikkének rendelkezései az irányelv 15. cikke esetében csak akkor alkalmazandók, ha – adott esetben a szükséges kiigazításokkal – ténylegesen alkalmazhatók a nem közrendi, közbiztonsági vagy közegészségügyi indokok alapján hozott határozatokra.

82 Márpedig nem ez a helyzet a 2004/38 irányelv 30. cikkének (2) bekezdése, a 31. cikke (2) bekezdésének harmadik francia bekezdése, valamint a 31. cikkének (4) bekezdése esetében.

83 Ezek a rendelkezések, amelyek alkalmazását szigorúan a közrendi, közbiztonsági vagy közegészségügyi indokok alapján hozott kiutasítási határozatokra kell továbbra is korlátozni, nem alkalmazandók tehát a 2004/38 irányelv 15. cikkében érintett kiutasítási határozatokra.

84 A 2004/38 irányelv 30. és 31. cikkében foglalt rendelkezéseket illetően, amelyek az irányelv 15. cikkének esetében való alkalmazásra irányulnak, jelezni kell különösen az ezen irányelv 31. cikkének (1) bekezdését, valamint a bírósági jogorvoslat kezdeményezéséhez való jogot illetően, amelyet e rendelkezésnek megfelelően biztosítani kell, hogy amennyiben az ilyen jogorvoslat az Európai Unió Alapjogi Chartája 51. cikkének (1) bekezdése értelmében „az Unió jog[a] [végrehajtásának]” minősül,

az e jogorvoslat eljárási szabályainak – amelyek a 2004/38 irányelv által biztosított jogok megőrzésének biztosítására irányulnak – tiszteletben kell tartaniuk többek között az említett Charta 47. cikkében foglalt hatékony jogorvoslathoz való jogból eredő követelményeket.

85 Továbbá a 2004/38 irányelv 31. cikke (3) bekezdésének megfelelően, amely rendelkezés ezen irányelv 15. cikkének esetében alkalmazandó, a jogorvoslati eljárásokban nemcsak az érintett határozat jogszerűségének, valamint azon tényeknek és körülményeknek a vizsgálatát kell lehetővé tenni, amelyeken az alapul, hanem azt is biztosítani kell, hogy a szóban forgó határozat ne legyen aránytalan.

86 Arra is rá kell mutatni, hogy mivel a 2004/38 irányelv 15. cikkének (1) bekezdése csak az ezen irányelv 30. és 31. cikkének a hasonlóan történő alkalmazására hivatkozik, az említett irányelv VI. fejezetének más rendelkezései – közöttük az irányelv 27. és 28. cikke – az ugyanezen irányelv 15. cikke szerinti határozat elfogadása során nem alkalmazandók.

87 Amint az a jelen ítélet 65. pontjában felidézésre került, a 2004/38 irányelv 27. és 28. cikkének rendelkezései ugyanis csak akkor alkalmazandók, ha az érintett személyt jelenleg ezen irányelv alapján megilleti a fogadó tagállamban a tartózkodási jog, függetlenül attól, hogy az ideiglenes vagy állandó (lásd ebben az értelemben: 2008. július 25-i Metock és társai ítélet, C-127/08, EU:C:2008:449, 95. pont).

88 Végül hangsúlyozni szükséges, hogy a 2004/38 irányelv 15. cikke (3) bekezdésének megfelelően az alapügyben elfogadható kiutasítási határozattal összefüggésben semmilyen esetben sem írható elő beutazási tilalom.

89 A fentiek összességére tekintettel a feltett kérdésekre azt a választ kell adni, hogy a 2004/38 irányelv 15. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az alkalmazandó a harmadik állam állampolgárával szemben azzal az indokkal hozott kiutasítási határozatra, hogy ez utóbbi már nem rendelkezik az említett irányelv alapján tartózkodási joggal az alapügyben szóban forgóhoz hasonló helyzetben, amelyben ez az állampolgár házasságot kötött egy uniós polgárral, amikor az a szabad mozgáshoz való jogát gyakorolta azzal, hogy a fogadó tagállamba utazott, és ott az említett állampolgárral tartózkodott, és ez az uniós polgár ezt követően visszatért az állampolgársága szerinti tagállamba. Ebből következik, hogy a 2004/38 irányelv 30. és 31. cikkében előírt releváns eljárási biztosítékok az ilyen kiutasítási határozat elfogadásakor kötelezőek, amellyel összefüggésben semmilyen esetben sem írható elő beutazási tilalom.

A költségekről

90 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

A Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról, valamint az 1612/68/EGK rendelet módosításáról, továbbá a 64/221/EGK, a 68/360/EGK, a 72/194/EGK, a 73/148/EGK, a 75/34/EGK, a 75/35/EGK, a 90/364/EGK, a 90/365/EGK és a 93/96/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/38/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 15. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az alkalmazandó a harmadik állam állampolgárával szemben azzal az indokkal hozott kiutasítási határozatra, hogy ez utóbbi már nem rendelkezik az említett irányelv alapján tartózkodási joggal az alapügyben szóban forgóhoz hasonló helyzetben, amelyben ez az állampolgár házasságot kötött egy uniós polgárral, amikor az a szabad mozgáshoz való jogát gyakorolta azzal, hogy a fogadó tagállamba utazott, és ott az említett állampolgárral

tartózkodott, és ez az uniós polgár ezt követően visszatért az állampolgársága szerinti tagállamba. Ebből következik, hogy a 2004/38 irányelv 30. és 31. cikkében előírt releváns eljárási biztosítékok az ilyen kiutasítási határozat elfogadásakor kötelezőek, amellyel összefüggésben semmilyen esetben sem írható elő beutazási tilalom.

Aláírások